

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
พื้นฐานแห่งความสำเร็จในธรรม

(ข่าวจากสหรัฐอเมริกาครับ มูลนิธิวัดป่าบ้านตาดในสหรัฐอเมริกา ได้รับการอนุมัติ ยกเว้นภาษีเรียบร้อยแล้ว หมายความว่าเงินที่มูลนิธิได้รับบริจาคไม่ต้องเสียภาษีรายได้ให้รัฐบาล และใบเสร็จของมูลนิธิ ใช้หักภาษีได้ตามกฎหมาย มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่จดทะเบียน คือ วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖)

(มีปัญหาข้อเดียวสั้น ๆ) ว่าไงอ่านออกมาซิ เขาว่าไงปัญหาสั้น ๆ (ผู้ถามปัญหาลงชื่อว่า นายหวัด บัวเผื่อน มาจากอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เขากราบเรียนถามหลวงตา ดังต่อไปนี้ กระทบได้ปฏิบัติธรรมมานานแล้ว กระทบจิตว่างอยู่หลายปี ด้วยการพิจารณาสิ่งทั้งหลายจนจิตว่างไปหมด เหลือแต่ผู้รู้ แต่ก็ยังมาติดผู้รู้อีก เมื่อพิจารณาผู้รู้อย่างจริงจัง ก็เหมือนมีสปริงติดผู้รู้นั้นกระเด็นหายไปทันที เหลือแต่ผู้รู้ที่ไม่ต้องรักษา ไม่ต้องกำหนด ในขณะที่นั้นสมมุติทั้งสามแดนโลกธาตุปรากฏเกิดขึ้นที่ใจ อย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย กระทบขอกราบเรียนถามหลวงตาว่า ที่กระทบเข้าใจว่าธาตุผู้รู้นี้ไม่ดับไม่สูญ เป็นรู้ที่อยู่ในรู้ ตลอดชั่ววันรันดรใช้ไหมครับ แม้สังขารนี้จะดับไปแล้วก็ตาม ขอความกรุณาหลวงตาช่วยตอบกระทบด้วยครับ)

การตอบนี้ก็ลำบากเหมือนกันนะ คือมีส่วนได้มีส่วนเสียสำหรับผู้ฟัง จึงนำคิดอยู่ ไม่ใช่ว่าถามอะไรตอบสุ่มสี่สุ่มห้า ต้องคำนึงผู้ถามมา และผู้จะได้ยินได้ฟังจากกันต่อ ๆ ไป จะได้ผลได้ผลเสียยังงัยบ้าง ถ้าธรรมดาแล้วปัญหาเป็นอย่างนี้แล้วมันก็หมดปัญหาไปในตัว ไม่จำเป็นต้องถาม แต่ที่ถามนั้นเขาก็มีความมุ่งหมายอีกอย่างหนึ่ง เพื่อประโยชน์แก่คนอื่นด้วย สำหรับคนผู้ถามปัญหาเราก็เชื่อเขาแล้วว่าเขาไม่มีปัญหา แน่ เราเชื่อแล้ว เพราะฉะนั้นการตอบของเราไม่ตอบของเราจึงไม่มีปัญหาอะไร ที่พูดอย่างนี้ที่ว่าตอบไม่ตอบก็เลย มันจะเกี่ยวกับผู้มาฟัง

อันนี้เราให้ สนฺทสิญฺญิโก เป็นสมบัติของคุณเอง รับรองคุณเองก็แล้วกัน ไม่ตอบ ที่เขาพูดมานี้ถูกต้องเป็นลำดับ ย่นเข้ามาปั๊บ ๆ เข้ามาเลย เขาติดจิตว่างอยู่ก็ปี (หลายปี ไม่ได้บอกจำนวนครับ) นั้นหลายปี ถ้าไม่ได้ยินได้ฟังครูบาอาจารย์ที่พูดให้ฟังบ้าง กระตุกบ้างอะไรบ้างมันก็ช้า ไปโดยลำพังตัวเอง ไปได้แต่ช้า ถ้ามีครูบาอาจารย์คอยแนะคอยกระตุกเรื่อย ๆ ไปเร็ว มันต่างกันนะ

พอพูดอย่างนี้เรายังเสียดาย ดังที่เคยพูดถึงเรื่องหลวงปู่มัน เรื่องของเราที่มันไปติด ความสว่างไสวอัศจรรย์บำบัดตัวเองอยู่นั้น มันอัศจรรย์จริง ๆ ยืนรำพึง มันสว่างไสวมันอะไร สรุปลงความลงมาว่า อัศจรรย์ ทำไมจิตของเราจึงอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เขี่ยวนา นี่ถ้าสมมุติว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วอย่างนี้ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์มัน จะทะลุไปเดี๋ยวนั้น นี่มันก็จมนั่น ไปอย่างนั้นเห็นไหมละ คือไม่มีผู้กระตุกผู้เตือน นี่มันต่างกันอย่างนี้ คือมันข้ามันเร็ว ต่างกัน เวลามันผางขึ้นมาแล้วมันถึงได้รู้ อ้อ คือตอนนั้นธรรมท่านเห็นว่าหลงแล้ว ติดที่ อัศจรรย์ความสว่างไสวของเรา สายตาของธรรมชัดบอกว่านี่ติดแล้ว ถ้าเป็นหลวงปู่มันก็พุ่ง เข้ามาเลย

เตือนขึ้นมาละ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ ก็คือผู้รู้ มันก็ไปติด อยู่นั้นเสีย นั่นแลคือตัวภพ ถ้าสมมุติว่าเล่าให้ครูบาอาจารย์ฟังอย่างหลวงปู่มันอย่างนี้ พอ พูดอย่างนั้น ก็จุดนั้นแล้วตัวใสตัวสว่างใส่นั้นแหละ คือตัวภพ จะเป็นตัวไหนไปนะ ถ้าว่า อย่างนั้นมันก็ผางทีเดียว ขาดสะบันไปเดี๋ยวนั้นเลยก็ได้ มันเป็นอย่างนี้ธรรมะ เพราะฉะนั้น บางองค์จึงตรัสรู้ต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้า เวลาพระองค์แก้ปัญหามรรลุธรรมไปถึงต่อพระ พักตร์พระพุทธเจ้าก็มี ก็อย่างนี้แล้ว นี่เราเสียดายเราแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ตอนนั้นท่าน ล่วงไปแล้ว เราเป็นอยู่ที่วัดดอยหลังจากถวายเพลิงศพท่านเรียบร้อยแล้วเราขึ้นไปวัดดอยฯ ขึ้นก็ไปติดปัญหานี้ ถ้าสมมุติว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ไปแล้วถวายท่านเท่านั้น ใส่ทีเดียวเท่านั้นละ ผิงเลยขาดสะบันไปเลย อย่างนี้ละปัญหาสำคัญ อย่างที่เขาเล่ามานี้ไม่มีที่ต่อติ หมดปัญหา ไป

หมดแล้วนะปัญหา (หมดแล้วครับ) นี่คือผลแห่งการปฏิบัติ นิยมใหม่ว่าเป็นผู้หญิง ผู้ชาย เพศหญิง เพศชาย กิเลสกับธรรมไม่มีเพศ จิตผูกได้ด้วยกันทั้งนั้น แก้ได้ด้วยกัน นี่ ผลแห่งการแก้ การบำเพ็ญ จะเป็นฆราวาสก็ตามก็เป็นอย่างไรให้เห็นอยู่ที่นี่แหละ นี่เป็นอยู่ที่ จิต ผู้ปฏิบัติต่อจิตเป็นอย่างนี้ และผู้ไม่เป็นอย่างนั้นก็ค่อยเป็นมาโดยลำดับ ขอให้ได้รับการ บำรุงรักษาเถอะ จะค่อยเป็นค่อยไปของมันอยู่นั้นละ นี่ไม่มีการบำรุงรักษา มีแต่ขี้ขี้ยา เผาอยู่ตลอดเวลา จิตถ้าเป็นของฉิบหายได้ หมดไม่มีเหลือแหละโลกอันนี้ แต่ที่มันไม่ฉิบ หายละชิ จึงพาเกิดพาทายอยู่ตลอดเวลา เผาขนาดไหนก็เผา ทุกข์ยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่มีความ ฉิบหายคือจิต

ผู้รู้อันหนึ่งที่เด่นอยู่นั้นติดผิงออกไป นั่นละตัวภพตัวชาติที่ว่าจะเป็นอะไร มันติดผิง เหมือนมีสปริงอะไรแล้วแต่ใครจะสมมุติมาพูด อันนี้ผู้เป็นเบาผู้เป็นหนักมี ไม่ใช่แบบ เดียวกันหมดนะ มีหนักมีเบา มีผาดผืน เรียบ ๆ มี แยะเรียบ ๆ ไป ความตัดสินใจหาก

เป็น สนุทธิวิโก ด้วยกัน อย่างพ่อแม่ครูจารย์ท่านก็ผาดโผนนะ จิตชั้นนี้ท่านผาดโผนมาก อยู่ โอ๊ย ผาดโผนอย่างพิสดารหลวงปู่มัน เราจนน้ำตาร่วงเวลาท่านเล่าให้ฟัง น้ำตาร่วงใน ขณะนั้นเลย อัศจรรย์ แสดงความผาดโผนผางขึ้นมาเรียบร้อยแล้วยังแสดงฤทธิ์เดชต่าง ๆ อีกหลายแง่หลายมุม ของท่าน ต่างกันอย่างงั้นละ

บางรายก็พับตรงนี้ก็ไปเลย ตามนิสัยวาสนาต่างกัน สำหรับหลวงปู่มันพิสดารมาก เทียว ที่เราเขียนในประวัตินั้นก็เท่าที่จำได้นะ ที่จำไม่ได้เราก็ไม่เขียนมา ที่จำได้ไม่สนิทใจ นักเราก็ไม่เขียน เวลาผ่านไปแล้วยังไม่แล้ว ยังแสดงสวดลายทุกสิ่งทุกอย่างออกหลังจาก นั้นแล้ว นี่ละการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้ายืนยันรับรองตลอดเวลา เป็น อกาลิโก ผล พร้อมที่จะให้แก่ผู้บำเพ็ญตลอดเวลาทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว จึงปฏิเสธบาปบุญไม่ได้ เพราะกิริยาที่ แสดงนี้เป็นกิริยาของบาปของบุญทั้งนั้น แต่ท่านไม่เรียกว่าบาปว่าบุญ เรียกว่ากิเลส เรียกว่าธรรมเฉย ๆ จะแยกออกมาชื่ออันนี้ก็ชื่อบาปอย่างนี้ ชื่อบุญอย่างงั้น

บาปคือความมัวหมอง หรือผ่องใสของบาป หลอก นั่น มันก็เป็นอันหนึ่ง มันจะพา ให้เราจมได้ คือพาให้เราเสียได้อยู่นะ จึงเรียกว่าบาป ถ้าทางดีจริง ๆ เรื่อยไปแล้วมันก็ไม่ เสีย ธรรมของพระพุทธเจ้ามีเป็นพื้นฐานมา ไม่มีต้นไม่มีปลายอย่างนี้ตลอด ผู้บำเพ็ญก็ เป็นอกาลิโก คือธรรมนั้นเป็นพื้นฐาน อกาลิโก อยู่แล้ว ผู้บำเพ็ญปฏิบัติตามเมื่อไรก็ได้ผล ขึ้นมา ๆ ไม่มีกาลเวลา เกิดขึ้นจากผู้ปฏิบัติ ไม่ว่าจะทางดีทางชั่วเกิดได้ทั้งนั้น นี่เขาก็เป็น ฆราวาสเขาพูดให้ฟัง นี่ละจิตและธรรมไม่มีฆราวาสไม่มีว่าพระ จิตเป็นจิต ธรรมเป็นธรรม กิเลสเป็นกิเลสอยู่ในนั้น แก้ออกแล้วความบริสุทธิ์นั้นก็จิตนั้นบริสุทธิ์ ร่างกายของคนเรา เป็นอย่างหนึ่ง ส่วนจิตนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่งไม่เหมือนกัน

เราจึงพูดแล้วพูดเล่า การแนะนำสั่งสอนทางด้านจิตตภาวนาเวลานี้ก็ค่อยเบิกออก กว้างออก สงสาร มีแต่แง่มองกันอยู่ ๆ ตัวจริงไม่เคยเข้าไปเกี่ยวไปข้องเลย มันก็ได้แต่ เปลือกแต่กระพี้เข้าไปกว่าจะถึงแก่นก็นาน ถ้าหมุนอันนี้เข้าไปด้วยกันมันก็เร็ว นั่นมัน ต่างกัน หมุนเข้าไปทั้งแก่น ทั้งราก ทั้งกระพี้ ทั้งดอก ทั้งใบ หมุนกันไปรวมกันนั้น ผลก็ ตาม ๆ มาด้วยกัน การภาวนาจึงเป็นหลักของการบำเพ็ญกุศลอันยิ่งใหญ่ทีเดียว ถ้าลงมี ภาวนาแทรกเข้าไปแล้วเรียกว่าเกี่ยวโยงกันหมด ทั้งรากแก้ว รากฝอย ทั้งกิ่ง ก้าน ดอก ใบ จะเข้าถึงกันหมด เรียกว่าได้สาระ ๆ การภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เวลาสูงขึ้นแล้วไม่ได้ คาดได้คิด เห็นข้อความคาดความคิดของเราทุกอย่าง คือไม่เคยคาดเคยคิด เวลาเป็นขึ้นมา นี้ยอมรับ ๆ เลยทั้งที่ไม่เคยคาดเคยคิดเอาไว้ ยอมรับด้วยความเชื่อ ตายใจ ๆ ทันที่ แม่นยำ

การภาวนานี้ก็เหมือนเราขุดน้ำบ่อนั้นแหละ ตาน้ำอยู่ตื้นก็มี อยู่ลึกลงไปๆ ก็มี แต่มีน้ำอยู่ด้วยกัน เป็นแต่เพียงว่าลึกตื้นต่างกัน ผู้ที่รวดเร็วอย่างชิปปาภิญญา พอหยั่งจบหยั่งเสียมลงจ็อกๆ เท่านั้น น้ำพุ่งขึ้นมาแล้ว แล้วลึกกว่านั้นไปอีก ขุดลงไปอีก น้ำก็ขึ้น ชัดลงไปจนกระทั่งน้ำข้างล่างยังไม่ขึ้น น้ำเหวือไหลเต็มหลังหมดก็มี น้ำข้างล่างยังไม่ขึ้น แต่มันก็ขึ้นได้ถ้าขุดไม่ถอย ถ้าน้ำข้างล่างยังไม่ขึ้น น้ำบนหลังก็ขึ้นก่อน น้ำเหวือ เข้าใจไหม น้ำเหวือแตกออกน้ำข้างล่างยังไม่ขึ้นก็มี มันลึกมันตื้นต่างกัน ท่านจึงบอกไว้หลายประเภท

สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ทั้งปฏิบัติสะดวก ทั้งรู้ได้เร็ว นี่เป็นอันดับหนึ่ง

สุขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ปฏิบัติสะดวกแต่รู้ได้ช้า

ทุกขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ปฏิบัติลำบากแต่รู้ได้เร็ว

ทุกขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ทั้งปฏิบัติลำบาก ทั้งรู้ได้ช้า

นั่น ๔ ประเภท ท่านแยกไว้หมด สัตว์โลกอยู่ใน ๔ ประเภทนี้ เพราะฉะนั้นจะเอาสมาธิมาเทียบกันไม่ได้ ตามแต่จริตนิสัยของใครของเรามันพอดีตัวเอง จะไปเทียบกับใครก็ได้ ควรจะเร็วมันก็เร็วขึ้นมาตามนิสัยของผู้นั้น ควรจะช้าก็ช้า แต่สำคัญที่ความอุตสาหะพยายาม อันนี้เป็นพื้นฐานแห่งความสำเร็จในธรรมทุกชั้น ไม่ว่าจะชั้นเร็ว ชั้นหยาบหรือชั้นช้า ความเพียรหนุ่ดตลอด...ได้ ท่านไม่ให้ละความเพียร จึงว่า วิริเยน ทุกขมจฺเจติ คนที่จะล่วงจากทุกข์ไปได้โดยลำดับ เพราะอำนาจแห่งความเพียร ถ้าปล่อยความเพียรเสียไม่ได้เรื่องถึงชิปปาภิญญาก็นอนแชอยู่อย่างนั้น ฝ้ากันอยู่ ไม่เปิดประตูให้ก็ออกไม่ได้ นอนจมอยู่ประตุนั้น พอเปิดคือหมายถึงว่าปฏิบัติปั๊บ เปิดประตูแล้วพุ่งผิงออกเลย ต่างกันอย่างนั้น มีหลายประเภท

เรื่องธรรมในใจนี้เป็นเข้ากับผู้ใดแล้วมันก็แน่ใจๆ แต่ธรรมมีติดกันกับโลกก็คือว่า ไม่มีผาดโผนโจนทะยาน ไม่มีอยากพูดอยากคุยอยากโม้อยากอวด ต่างกันอย่างนี้กับกิเลส กิเลสมีมากมีน้อยมันออกของมัน มันอยากออกอยู่แล้วตั้งแต่ยังไม่ปฏิบัติ แต่ธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ธรรมท่านจึงเรียกว่าสุขุม ควรแก่การกราบไหว้บูชาทุกประเภทของธรรม พอดิบพอดิไปตลอดเลย ไม่ผาดโผนโจนทะยานเหมือนกิเลส ต่างกัน ผู้ปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าในเขา เหมือนกับคนหมดคุณค่าหมดราคานั้นท่านอยู่อย่างนั้น นักปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริงๆ ท่านอยู่ในป่าในเขา เหมือนสัตว์นรก ไม่มีใครสนใจ เหมือนไม่มีราค้าราคา เข้าไปตลาดแล้วพวกกองมูตรกองคูดมันรุมเอาหลงทิศไป เข้าใจไหม รุมทองคำทั้งแท่งอยู่ในหัวใจของท่าน เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่อยากเข้ามา พวกมูตรพวกคูดมันรุม โปะเอาเสียจนจะไม่มีเหลือ ท่านรำคาญ

ความรู้สึกของกิเลสในหัวใจคนมันมีประมาณเมื่อไร มันออกทุกแบบทุกฉบับ แต่ มันก็พอใจออกตามเรื่องของกิเลส แต่ธรรมท่านไม่พอใจฟังละซิ ใช้ไหม ท่านรำคาญท่าน จึงไม่ค่อยจะเข้ามาในบ้านในเมือง ในที่ชุมนุมชนวุ่นวาย ท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่าน ทยอยแต่อย่างนั้น ไม่ว่าอิริยาบถใดท่านสะดวกสบาย โลงอยู่ภายในใจตลอด ๆ มองเห็น อะไร ๆ ก็เป็นอรรถเป็นธรรมไปหมด โบ้ไม้ร่วงก็เป็นธรรม นี่หมดสภาพแล้วมันก็ร่วง คน หมดสภาพแล้วตาย ท่านเทียบปั๊บเลยอย่างนั้น ต้นไม้อะไร ๆ ก็ตามมีความเปลี่ยนแปลง แปรปรวน กับธรรมชาติอันนี้มันเข้ากันได้ ๆ ท่านพิจารณาเทียบเคียง

เมื่อจิตลงได้ก้าวเข้าสู่ธรรมแล้ว สัมผัสสัมพันธ์อะไรจะเป็นธรรมแก่ตัวเอง ๆ ล้วน ๆ ไปเลย กิเลสถ้ำลางได้เต็มในหัวใจแล้วจะเห็นอะไรก็ตาม ก้าวเข้ามาสู่พื้นสู่ไฟเผาตัวเอง ทั้งนั้น ๆ เพราะฉะนั้นพวกที่กิเลสหนา ๆ จึงไม่ชอบคุณงามความดี ไม่เชื่อบุญเชื่อบาป เชื่อ แต่นรกอเวจี เชื่อยังไง คือเชื่อว่านรกอเวจีไม่มี แล้วสร้างตั้งแต่นรกอเวจี เข้าใจไหม เชื่อว่า บาปว่าบุญไม่มี เชื่อว่านรกอเวจีไม่มี ความอยากที่จะโดนนรกอเวจีมันไม่ได้คิดละซิ มัน อยากทำสิ่งที่ต้องการ ๆ สิ่งที่ต้องการคือเบิกทางไว้แล้วที่จะลงจุดนั้น นี่ที่ว่ามันชอบทำไป ทางนั้นเสีย ผู้มีธรรมขะเขย่งต่อความชั่วความสกปรก ผู้สกปรกพัวพันกับสิ่งที่สกปรกทั้ง คินทั้งวัน นั่งร้องห่มร้องไห้ก็ยังไม่พอใจร้องห่มร้องไห้ นั่นเป็นอย่างนั้น อำนาจของกิเลสมัน กล่อมสนิทมากนะ ท่านผู้อยู่ในที่เช่นนั้นท่านเห็นได้แปลก ๆ ต่าง ๆ ในสิ่งที่โลกไม่เห็นท่าน เห็น เพราะธรรมไม่เหมือนโลก โลกไม่เห็นธรรมเห็น โลกไม่รู้ธรรมรู้ แน่เป็นอย่างนั้นนะ

ท่านภาวนาอยู่ในป่า เวลาคุณธรรมะธัมโม ท่านสนทนากัน โอ้ย เพลิน นั่งก็ชั่วโหมง ลืม มีแต่หมุ่นกันกับอรรถกับธรรมเรื่อย ๆ ไปอยู่ที่นั่นเป็นอย่างนั้น ๆ ภาวนาเป็นอย่างนั้น นอกจากนั้นจะออกถึงเรื่องพวกเปรตพวกผี พวกเทวบุตรเทวดา ตามแต่จริตนิสัย ท่านก็ ออก ที่มีจริตนิสัยเหมือนกันแล้วพูดกันเป็นตุเป็นตะไปเลย เหมือนเรามีตาด้วยกัน ไปที่ ไหนเห็นด้วยกันรู้ด้วยกันมันก็ไม่สงสัยกัน เพลินในการพูดการคุยต่อกันในสิ่งที่รู้ที่เห็นใช้ ไหมละ อันนี้จิตใจของท่านที่มีนิสัยไปทางนั้น ท่านก็เพลินไปทางนั้นเป็นกาลเป็นเวลา ที่ สนทนากัน แต่หลักใหญ่เพลินในการแก้กิเลสด้วยความพากเพียร

เรื่องเหล่านี้ไม่ได้แก้กิเลสนะ เป็นสิ่งที่รู้ที่เห็นตามสิ่งที่มีอยู่นี้เท่านั้น เหมือนอย่าง เรามองไปเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ ได้ยินสิ่งนั้นสิ่งนี้ มันไม่ได้แก้กิเลสถ้าไม่ทำให้แก้ ถ้าไม่ทำให้ผูก ไม่เป็นกิเลส เห็นก็เห็นไปเฉย ๆ ถ้ากิเลสมีมันก็คอยจะเป็นแต่กิเลส ถ้าธรรมมีก็คอยจะเป็น ธรรม มันขึ้นอยู่กับเจ้าของผู้ไปสัมผัส ถ้าจิตเป็นธรรมมองไปที่ไหนได้ยินอะไร เป็นเรื่อง อรรถเรื่องธรรมนำมาแก้เจ้าของ ๆ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลส ไปที่ไหนนำมาพันเจ้าของ ๆ

เรื่องจิตนี้พิสดารมาก กิเลสก็พิสดารเต็มเหนี่ยวของมัน ท่านผู้ปฏิบัติเหล่านั้นมาแล้ว ภาวนาสู้กันฟัง เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา ก็อย่างที่โยมเขามาพูดนี้แหละน่าฟังไหมละ เป็น อย่างนั้น ถ้าธรรมดาถือว่าเป็นของง่ายนิดเดียว เขาแทบตายนะนั่น ติดความว่างมากที่ปีนั้นนะ ถ้ามีผู้แนะอยู่จะไม่ติดนาน...ความว่าง ก็อย่างนั้นแหละ เขาก็บำเพ็ญมาอย่างนั้น เขารู้ อย่างไม่เขาก็เล่ามาตามเรื่องของเขา มันน่าฟังนะ เรานี้เข้าใจทุกกระเบียดที่เขาเล่ามานั้น นี้ ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม รู้ได้เห็นได้ รู้ไม่ได้เห็นไม่ได้พระพุทธเจ้าไม่รู้และไม่มาสอน โลกได้แหละ ทรงรู้อีก่อนเห็นมาก่อน คือละมาก่อนบรรดาความซัวซาลามกทั้งหลายที่ เรียกว่ากิเลส ท่านละมาเรียบร้อยแล้ว ธรรมก็รู้เต็มหัวใจ สอนออกมาจึงไม่มีคำว่าผิดว่า พลาด

ท่านนิพพานานสักเท่าไร ผู้บำเพ็ญก็เห็นตามอย่างนี้แหละ คำว่านิพพานานไม่ นานมันเป็นเรื่องสกลกายของเรา ตายที่ไหนก็ตายได้ แต่ธรรมอยู่ในนั้นไม่ตาย คำสอน สอนว่าอย่างไร สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วชอบตลอดไป นิพพานไม่นิพพานก็ตามไม่ มีปัญหา ชอบตลอดไป ถูกตลอดไป ผู้ก้าวเดินก้าวเดินตามนั้นก็ถูกตลอดไป แล้วถึง เรื่อยไปอย่างนั้น ถ้าผิดก็ผิดไปเรื่อย ๆ ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ ชอบแล้ว จึงไม่ขึ้นอยู่กับว่านิพพานไม่นิพพาน ให้ยึดเอาหลักที่ท่านสอนไว้แล้ว นั้นแหละ คือทางก้าวเดินเพื่อพบเพื่อรู้เพื่อเห็นศาสดาองค์เอก ตามรอยพระบาทท่านไป คำสอนของ ท่านท่านสอนไว้ เดินไปตามนั้นจึงจะรู้จะเห็น ผู้สนใจธรรมนั้นแหละจะรู้เห็นธรรมอย่าง เจียบ ๆ ไม่กระโตกกระตาก ผู้รู้เห็นธรรมเป็นอย่างนั้น ผู้รู้เห็นกิเลสนี้ โอ๊ย ทุกอย่างทำโลก ให้กระเทือนเดือดร้อนวุ่นวายไปหมด เรื่องของกิเลสมันทำความกระทบกระเทือนมากนะ ส่วนธรรมไม่กระเทือน

อยากให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายปฏิบัติธรรม นี้เราก็จวนตายแล้ว สอนไว้เพื่อ เป็นสารประโยชน์ ให้ได้ยึดได้เกาะอันนี้ไว้ แล้วจะเป็นคุณมหาคุณต่อจิตใจของเรา การตาย ของใครก็ตาม ครูบาอาจารย์หรือเรา ตายได้ด้วยกันทั้งนั้น แต่ขอให้ได้ดีไว้เป็นสาระ ของใจ ตายไปก็ไม่ต้องพูดละ พระพุทธเจ้ารับสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ไปตกแต่งทำไม อวดรู้ อวดฉลาดกว่าศาสดาทำไม ว่าบาปมี บุญ มี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปอต ผีประเภทต่างๆ มี พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว มันควรจะไปโดนอันไหนมันก็โดนตามที่เรากำ ไปนั้นแหละ ท่านห้ามไม่ให้ทำอย่างนี้มันจะเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นอย่างนั้นถ้าฝืน ถ้าทำ ตามท่านที่สอนนี้แล้วจะเป็นตามท่านไปเรื่อย ๆ นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใครนะ

พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วเราจะไปอวดดีกว่าท่าน ไปปลงล้างได้อย่างไร ทุกพระองค์ไม่เคยมีในคัมภีร์ไบเบิล ว่าพระพุทธเจ้าสอนธรรมนี้ค้ำกัน ไม่มี สอนแบบเดียวกันหมด เพราะรู้อย่างเดียวกัน สิ่งใดที่ตรัสรู้ขึ้นมาเห็นอย่างเดียวกัน แล้วจะไปสอนให้ผิดแปลกจากกันได้อย่างไร ก็ต้องสอนแบบเดียวกัน อย่างบาปบุญนรกสวรรค์เหล่านี้ มีมาเท่าไร ใครอวดรู้อวดฉลาดมาจากไหนจะไปปลงล้างบาปบุญนรกสวรรค์ได้ เราก็เชื่อว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มีนั่นแหละ ความเชื่อนี้แหละมันพาให้จม จำให้ตึนะ ถ้าเชื่อตามพระพุทธเจ้าแล้วจะไม่จม สิ่งใดผิดแก้ทันทีลิกทันที ถ้าเชื่อตามพระพุทธเจ้า สิ่งใดที่ถูกบั้นเข้าไปทันที ถ้าเชื่อตามกิเลสอย่างที่ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี นี่แหละตัวสำคัญ ให้พากันสั่งสมเชื่ออันนี้ให้มาก ๆ นะ เข้าใจหรือ พวกนี้สั่งสมให้หมดลูกศิษย์หลวงตาบ้วนนี้มันเก่ง มันมักทำลายสิ่งที่พระพุทธเจ้าซึ่งทรงรู้ทรงทราบพอแล้วให้จับหายวายปวง มันเอาความโง่ของมันเป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้า แล้วเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป แล้วก็เหยียบหัวตัวเองจม เข้าใจ ?

เอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละอย่าให้พูดมาก เหนื่อย วันไหนก็เหนื่อยทุกวัน ๆ จะให้พูดว่าอย่างไรอีก

ชมถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th